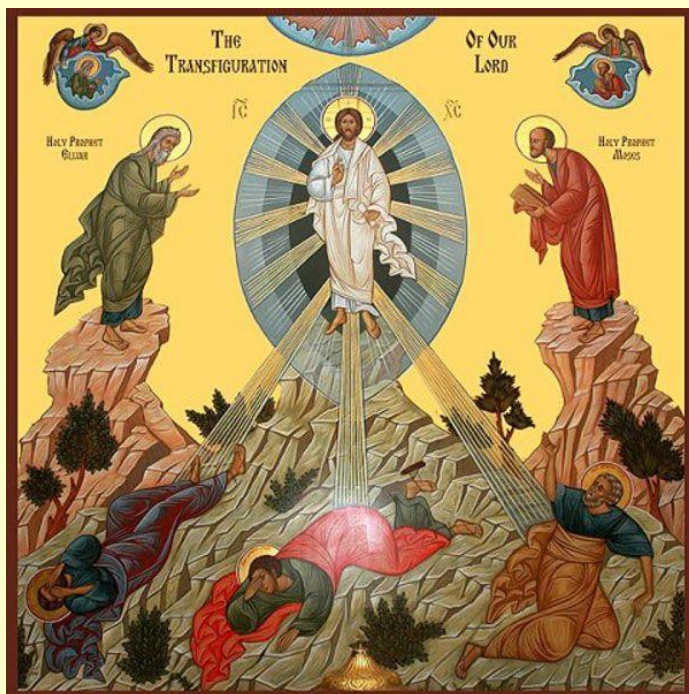

BULETIN ORTODOX

Misiunea Sfânta Maria și Sfinții Martiri Brâncoveni
544 Bridgeport Rd E, Kitchener, ON, N2K 1N7
website: www.sfmariakitchener.com
facebook: Misiunea Sfânta Maria și Sfinții Martiri Brâncoveni

*"Dacă te răzbuni esti
fericit o clipă, pe când
dacă ierti esti fericit o
viață."*

Transfigurarea Domnului, chemare la transfigurarea omului

Dumnezeu este același ieri, azi și în veac, neschimbat și neschimbabil. Însă Domnul Iisus Hristos și-a exteriorizat pentru scurt timp dumnezeirea, omul percepând acest miracol ca pe o schimbare. Pe muntele Tabor, Lumina izvorâtă din Ființa dumnezeiască inunda trupul Domnului Iisus și oferea ucenicilor prezenți (Petru, Iacov și Ioan) o bucurie unică; bucurie exprimată prin dorința lor de permanentizare a acestei stări, de prezență umană scăldată în lumina necreată a dumnezeirii Domnului Iisus. Prezența lui

Moise și a lui Ilie era garantarea în numele legii iudaice că schimbarea la față a Domnului Iisus nu este o nălucire, ci o realitate girată chiar de aceștia. Girul a venit nu numai de la autoritatea omenească, ci în mod direct chiar de la Tatăl Ceresc care glăsuiește ca și la botez: "Acesta este Fiul Meu cel iubit întru care am binevoit. Pe Acesta sa-L ascultați!"

Domnul Iisus Hristos și-a arătat dumnezeirea, schimbându-Și înfățișarea exterioară pentru ca noi să ne schimbăm înfățișarea interioară. Harul Bisericii este transfigurator și ne ajută să dobândim bucuria, liniștea și dorința de prezență permanentă în preajma Luminii lui Hristos. Dacă nu o căutăm încă din viața și din lumea aceasta, nu vom avea parte de ea nici după ce trecem de aici. Să luăm aminte! *p.didel*

Cum rezolvă Hristos chestiunea pâinii

Arhim. conf. dr. Teofil Tia

Problema pâinii nu s-a rezolvat niciodată cum se cuvine în societatea omenească, pentru că omul este făptură căzută, și arareori face ceva în duhul generozității și al iubirii: **fiecare se îngrijește de pâinea lui, iar nu de pâinea celuiilalt!** De la căderea în păcat omul nu mai are reflexul de a acționa cu iubire în raport cu semenul lui, ci dimpotrivă, căderea în păcat îl predispune spre a avea o inimă învârtoșată, plină de răceală în raport cu nevoile semenului. Doar acceptând mesajul Mântuitorului, el își poate schimba optica, adică întorcându-se la Dumnezeu, convertindu-se, dobândind o inimă plină de iubire. Pâinea n-a lipsit niciodată de pe pământ, și în ciuda acestui fapt, în fiecare epocă a existat percepția că nu este suficientă. Aceasta poate pentru că fără o optică creștină,

de iubire a semenului, pâinea care nu este și împărtășită, nu mai este o pâine care hrănește, ci una care ucide și care va părea întotdeauna puțină. (O statistică spune că 14 milioane de oameni mor de foame anual pe glob din cauza subnutriției; dar, pe de altă parte, am auzit cu toții din mass-media cum adeseori țări – mari producătoare de grâu sau de alte produse de larg consum – aruncă surplusul în ocean pentru ca să nu scadă prețul.) Mântuitorul înmulțește pâinea, nu o creează din nimic, nici nu o transformă din altceva. Ne amintim invitația perfidă făcută Lui de satan pe Muntele Ispitirii: „...dacă ești Tu Hristosul, poruncește acestor pietre să se facă pâini!”. **E o mare diferență între un gest liturgic și unul magic, între înmulțirea minunată a pâinii și transformarea magică a pietrelor în pâini (pe care a refuzat-o Mântuitorul).** Liturgicul lucrează cu dragostea, magicul lucrează cu demonicul. Primul urmărește extensia pe pământ a dragostei, al doilea urmărește răspândirea tentaculară a egoismului. Egoismul și frica de sărăcie au stăpânit în anumite zone ale omenirii permanent în istorie. **Viziunea creștină ne propune o altă perspectivă: cu cât împărțim ceea ce avem cu semenii, cu atât ceea ce avem dospește și se înmulțește.** Cele 5 pâini ale unui copil au determinat pe neașteptate un prisos de fărâmituri mai mare decât posesia inițială. (...)

Cu cât se împarte dragostea, cu atât sporește

Apostolii au fost intermediarii acestei minuni, ei primind spre distribuire pâinile și peștii. Pâinile se înmulțesc în clipa distribuirii, nu anterior; nu ni se dă de înțeles nicidecum că mai întâi s-au înmulțit pâinile și peștii într-un stoc consistent, că s-a acumulat în prealabil vreo rezervă, urmată doar ulterior, într-o a doua etapă, de împărțirea bunurilor. Cele două acțiuni au fost simultane. **Cu cât dăruiau, cu atât se înmulțeau cele dăruite.** Lucrul acesta este valabil în acțiunea de asistență socială bisericească, unde se observă practic o concomitență între dăruire și înmulțire.

Din punct de vedere teologic, lucrurile sunt perfect explicabile: **dragostea este cea care înmulțește, dragostea cu cât se împarte, cu atât sporește, ea este o energie fertilizatoare care încheagă comuniune.**

Așa că orice preot care dorește să înceapă o lucrare de asistență socială în perimetrul parohial încredințat lui spre mântuire nu trebuie nicidecum să se aștepte să aibă niște mijloace materiale consistente (care să-l securizeze psihologic) mai înainte de a începe. **Inimile donatorilor se vor deschide spre a dăruii în măsura în care deja există o combustie a dragostei;** astfel, parohia își va integra lucrarea filantropico-socială în propriul metabolism și lucrurile vor evolua foarte bine.

„Ceea ce ne prisosește nu ne aparține, ci este luat de la săraci!”

Meditația noastră de astăzi trebuie să corecteze – cel puțin pentru noi, oamenii credincioși, care frecventăm Biserica – o viziune a lumii secularizate foarte greșită: că bunurile materiale, economice sunt insuficiente pentru toți, și e necesar să le agonisim cu crispare și cu îndârjire, să ne ajungă nouă și celor dragi nouă, iar de cei îndepărtați de noi nu trebuie să ne mai intereseze. Viziunea creștină e complet diferită: Dumnezeu dăruiește totul cu prisosință, cu mult belșug, cu multă dărnicie (sau, folosind expresia lui Nicolae Steinhardt, cu mână largă). Acest lucru ni-l dă de înțeles motivul celor 12 coșuri (cât numărul Apostolilor), pline cu fărâmituri care au rămas cu mult mai mult decât au oferit Apostolii la început. Ele au fost adunate la cererea expresă a Mântuitorului, ca să nu se piardă ceva (Ioan 6, 11). Această prisosință arată abundența darului lui Dumnezeu, Care nu dă Duhul cu măsură (Ioan 3, 4), dar care nu trebuie nicidecum să însemne pentru cineva ușurătate și risipă! De aceea **Sfântul Ioan Gură de Aur** este atât de ferm în poziționarea sa: **Ceea ce ne prisosește nu ne aparține nouă, ci este furat de la săraci! Săracii sunt săraci pentru că alții au agonisit în surplus. Dacă nu există o echitate, o dreptate a distribuirii bunurilor, se creează prisosință, pe de o parte, și deficit, pe de alta.**

Tot ce suntem și ce am primit sunt în dar Dumnezeu hrănește astăzi peste 7 miliarde de oameni, dovada unei rodnicii inimaginabile (în alte epoci) a creației. Gândirea creștină propune un alt tip de raționament: tot ce suntem și tot ceea ce am primit sunt în dar. Să trăim viața aceasta marcați de o atmosferă de pace, de mulțumire, de securitate interioară, având activați senzorii interiori contra oricărei atitudini depresive, de deznădejde, care vine de la diavol. Starea de mulțumire interioară este una binecuvântată, întrucât inima se umple de pace și de bucurie, simțind că fiecare în parte suntem iubiți de Dumnezeu. **Astfel devenim mai conștienți de demnitatea noastră ontologică, de statutul nostru de fii ai Creatorului, nu de ființe rătăcite prin cosmos, abandonate, lăsate în voia sorții.** Pe de altă parte, se cuvine să fim astăzi plini de smerenie și conștienți de slăbiciunea firii noastre omenești: avem nevoie de hrană și adeseori intrăm în panică doar la gândul că aceasta ne-ar putea lipsi în viitor... (prin extensie, lucrurile se prelungesc la alte realități ce țin de confortul nostru pământesc). De aceea tot ceea ce ne „asigură” pe culoarul economic al viețuirii noastre pământești ne și trezește atenția. Evanghelia înmulțirii pâinilor ne invită să ne schimbăm optica, să nu fim victime ale societății secularizate care ignoră perspectiva creștină asupra realității, să luptăm pentru a dobândi o inimă care iradiază în jur dragoste și atunci o expresie din popor se va adevăra și în cazul nostru, al fiecăruia, căci vom avea un suflet bun „...ca pâinea caldă”.

(Sursa:<https://www.crestinortodox.ro/sarbatori/duminica-8-dupa-rusalii/taina-inmultirii-painilor-intr-societate-criza-economica-152812.html>)

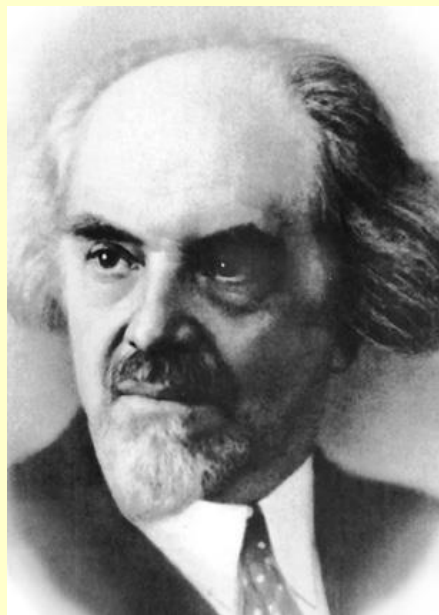
PROGRAM

Duminică, 11 august 2019, ora 11 a.m. – Sfânta Liturghie (Înmulțirea pâinilor);

Joi, 15 august 2019, ora 10 a.m. – Sfânta Liturghie (Adormirea Maicii Domnului);

Vineri, 16 august 2019, ora 10 a.m. – Sfânta Liturghie (Sfinții Martiri Brâncoveni);

Duminică, 18 august 2019, ora 10 a.m. – Sfânta Liturghie la CÂMPUL ROMÂNESC, Hamilton urmat de un PICNIC organizat de misiunea noastră în colaborare cu asociația românească CÂMPUL ROMÂNESC .Vă așteptăm cu drag!

Nikolai Berdiaev (1874-1948)

“Problema pâinii, de care am nevoie eu, este o problemă materială, în timp ce problema pâinii de care are nevoie fratele meu este o datorie spirituală.”